

Familie rechtbank Brussel (Ned.), vonnis van 15 februari 2022

Echtscheiding – Internationale bevoegdheid – Artikel 7.1 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Forum necessitatis – Artikel 11 WIPR – Toepasselijk recht – Verordening 1259/2010 (Rome III) - Artikel 8.1 – Echtscheiding niet toegestaan onder Filipijns recht – Artikel 10 Rome III – Toepassing lex fori

Divorce – Compétence internationale – Article 7.1 Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis) – Forum necessitatis – Article 11 CODIP – Droit applicable – Règlement 1259/2010 (Rome III) - Article 8.1 – Divorce interdit par le droit philippin – Article 10 Rome III – Application de la lex fori

Inzake van

De heer A.D., RRN [...], geboren te Geraardsbergen (België) op [...] 1971 en wonende te [...] Gent, [...], eisende partij,

vertegenwoordigd door Meester Affifi Somaya loco De Meyer Jan, advocaat te 9000 Gent, Zuidstationstraat 21, e-mail: [...],

tegen

Mevrouw C.B., geboren te [...] (Filip.) op [...] 1973 en wonende te [...] (Philippines), [...], verwerende partij,

die niet verschenen is.

Na beraad op 25 januari 2022 spreekt de rechtbank volgend vonnis uit:

Gelet op de stukken van de procedure, inzonderheid:

- de dagvaarding uitgebracht door de heer A.D. betekend op 1 juni 2021 door Mr. Luc Ameele, gerechtsdeurwaarder met standplaats te Halle,
- de administratieve stukken, neergelegd overeenkomstig artikel 1254 §2 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verwerende partij, hoewel rechtsgeldig opgeroepen is ter zitting niet verschenen, noch iemand in haar naam.

Gehoord de advocaat van de heer D. in openbare zitting van de 33ste kamer op 25 januari 2022.

Bespreking

1. Partijen zijn gehuwd op [...] 2019 te Manila (Filipijnen).

Zij zijn gehuwd onder het wettelijk stelsel, bij gebreke aan huwelijkscontract.

Uit hun huwelijk werden geen kinderen geboren.

Het huwelijk hield niet stand.

2. De heer A.D. heeft de Belgische nationaliteit en mevrouw B.C. heeft de Filipijnse nationaliteit.

De Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid (Brussel IIbis-verordening) is van toepassing, ongeacht de aard van het gerecht, op burgerlijke zaken betreffende: a) echtscheiding, scheiding van tafel en bed en nietigverklaring van het huwelijk; b) de toekenning, de uitoefening, de overdracht, de beperking of de beëindiging van de ouderlijke verantwoordelijkheid.

Wat betreft de echtscheiding wordt in elke lidstaat de bevoegdheid beheerst door de wetgeving van die lidstaat, doch enkel indien geen gerecht van een lidstaat bevoegd is op grond van de artikelen 3, 4 en 5 van de Brussel IIbis-verordening (artikel 7, 1 van de Brussel IIbis-verordening).

Overeenkomstig artikel 3 van de Brussel II-bis verordening zijn terzake van echtscheiding de gerechten bevoegd van de lidstaat:

a) op het grondgebied waarvan:

- de echtgenoten hun gewone verblijfplaats hebben; of
- zich de laatste gewone verblijfplaats van de echtgenoten bevindt, indien een van hen daar nog verblijft; of
- de verweerder zijn gewone verblijfplaats heeft; of
- in geval van een gemeenschappelijk verzoek, zich de gewone verblijfplaats van een van de echtgenoten bevindt; of
- zich de gewone verblijfplaats van de verzoeker bevindt, indien hij daar sedert ten minste een jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek verblijft; of
- zich de gewone verblijfplaats van de verzoeker bevindt, indien hij daar sedert ten minste zes maanden onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek verblijft en (...) onderdaan van de betrokken lidstaat is (...);

b) waarvan beide echtgenoten de nationaliteit bezitten, (...).

Hoewel artikel 3 van bovengenoemde verordening niet in een bevoegdheidsgrond voor de Belgische rechters voorziet verzoekt de eisende partij dat er teruggerepen wordt naar artikel 11 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Artikel 7.1 Brussel II bis-Verordening laat zulks toe.

Artikel 11WIPR stelt inderdaad:

“onverminderd de andere bepalingen van deze wet zijn de Belgische rechters uitzonderlijk bevoegd wanneer de zaak nauwe banden met België heeft en een procedure in het buitenland onmogelijk blijkt of onredelijk zou zijn te eisen dat de vordering in het buitenland wordt ingesteld.”

De eisende partij dat inderdaad de zaak nauwe banden met België vertoont omdat hij de Belgische nationaliteit heeft en hij uiteindelijk van bij zijn geboorte in 1971 tot 1999 (28 jaar) hier in België heeft gewoond.

Daarenboven zou de Filipijnse wetgeving (zoals bijgevoegd in het stukkenbundel van de eisende partij) elke mogelijkheid voor de eisende partij uitsluiten om uit de echt te scheiden.

In die omstandigheden oordeelt de rechtbank dat deze zaak voldoet aan de voorwaarden die haar toelaten de bevoegdheden van de Belgische rechtbanken te rechtvaardigen.

Op grond van artikel 13, 2 WIPR is de rechtbank van eerste aanleg Brussel bevoegd kennis te nemen van de echtscheidingsvordering.

Wat het toepasselijk recht betreft is in beginsel het Filipijns recht van toepassing op grond van artikel 8, eerste lid Verordening (EU) nr 1259/2010 tot nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed (zgn. Rome III-verordening).

Onder het Filipijns recht is een echtscheiding evenwel niet toegestaan en wordt een huwelijk geacht onbeëindigbaar te zijn.

Overeenkomstig artikel 10 Rome III-verordening wordt voor dergelijke gevallen het volgende bepaald:

“Indien het krachtens artikel 5 of artikel 8 toepasselijke recht niet voorziet in de mogelijkheid van echtscheiding, dan wel aan een van beide echtgenoten op grond van diens sekse geen gelijke toegang tot de echtscheiding of scheiding van tafel en bed verleent, is het recht van de staat waar de zaak aanhangig is van toepassing.”

Op grond hiervan dient het Belgische recht dan ook te worden toegepast op de voorliggende echtscheidingsvordering.

3. Eisende partij vordert de echtscheiding overeenkomstig artikel 229 § 3 oud BW.

Uit de voorgelegde woonattesten blijkt dat partijen sedert minstens één jaar feitelijk gescheiden leven, met name sedert 17 november 2020, (bewijs dat de eisende partij sedert die datum alleen woont op dit adres) en dat zij sedertdien niet meer feitelijk herenigd zijn geweest.

Bijgevolg staat vast dat het huwelijk van partijen onherstelbaar ontwricht is zodat de vordering tot echtscheiding op grond van artikel 229 § 3 oud BW gegrond is.

4. Conform artikel 1258 van het Gerechtelijk Wetboek draagt elke partij, behoudens andersluidende overeenkomst, de eigen kosten ingeval de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van artikel 229, § 3 oud BW. De rechter kan er evenwel anders over beslissen, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak.

De gerechtskosten omvatten tevens de verplichte bijdrage van 20 EUR bedoeld in artikel 4, §2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, te innen door de FOD Financiën.

Er is in casu geen reden om af te wijken van voormelde regel.

**OM DEZE REDENEN,
DE FAMILIERECHTBANK**

Gezien de artikelen 3, 4, 7, §1, en 36 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Rechtsprekend bij verstek.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt;

Spreekt de echtscheiding uit overeenkomstig artikel 229 §3 oud BW tussen:

A.D., geboren te Geraardsbergen (België) op [...] 1971,

en:

C.B., geboren te [...] (Filip.) op [...] 1973,

Gehuwd te Manila (Filipijnen) op [...] 2019.

Veroordeelt iedere partij tot zijn eigen gerechtskosten, bijgevolg veroordeelt de heer D.A. tot 165 euro ten titel van het rolrecht te innen door FOD Financiën en 20 euro (bijdrage Begrotingsfonds).

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van de 33e kamer van de familierechtbank in de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 15-02-2022

waar aanwezig waren en zitting namen:

Mevrouw Claeys Regine: familierechter

Mevrouw De Cooman Anja: griffier